

РЕШЕНИЕ

№ 3979

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **1583** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 -228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място], представлявано от управителя П. Г., чрез адв. М. М. от [населено място], [улица], ет. 1 против решение от 14.01.2013г., постановено от Софийски районен съд, наказателно отделение, 121 състав по н.а.х.д. №14135/2012г. С обжалваното съдебно решение е потвърдено наказателно постановление № 22-2204346 от 27.04.2012г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева, на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда (КТ) във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ за нарушение на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

С жалбата се иска отмяна на съдебното решение и на потвърденото с него наказателно постановление. Поддържа се, че решението е постановено в нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуални правила.

Ответникът по касационната жалба, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа становище, че обжалваното съдебно решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура, който участва в производство дава заключение, че жалбата е неоснователна и недоказана.

Съдът, след проверка на обжалваното съдебно решение за наличие на касационни

основания за неговата отмяна, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

С обжалваното решение на Софийски районен съд е потвърдено наказателно постановление № 22 - 2204346 от 27. 04. 2012г. на директора на Дирекция ”Инспекция по труда“ - С., с което на касационния жалбоподател е наложена имуществена санкция, на основание чл. 414, ал. 3 от КТ в размер на 2000 лева, за това, че при извършена проверка на 24.03.2012г. на обект детска кухня „В.“, находяща се в [населено място], [улица], стопанисвана от [фирма] е установено, че лицето Г. Н. Р. работи без писмен трудов договор. Фактът, че работникът работи от 23.03.2012г. без писмен трудов договор е доказан със собственоръчно подписана от него декларация. Установено е, че на 06.04.2012г. е представен сключен на 27.04.2012г. трудов договор със същото лице. Констатираното е отразено в акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено наказателно постановление. В наказателното постановление е прието, че е извършено нарушение на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, поради което и на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във връзка с чл. 414, ал. 3 от същия на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева.

Фактичката обстановка, правилно установена от въззивния съд води до извода за осъществено нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ. Към датата на проверката 24.03.2012г. Г. Н. Р. е осъществявал дейност в детската кухня, изразяваща се в пакетиране на храните, без сключен трудов договор. В подписаната от него декларация е потвърдил, че работи в детска кухня „В.“ с определено работно място и длъжност, определено работно време и възнаграждение, но без трудов или граждански договор. При тези елементи на трудовото правоотношение, характерът на дейността правилно е определен от въззивния съд като трудова дейност по смисъла на чл. 1, ал. 2 от КТ. Към датата на проверката не е налице писмен трудов договор между Г. Н. Р. и [фирма], въпреки съществуващото помежду им трудово правоотношение с определен характер на извършвана работа, място на работа, работно време и договорено трудово възнаграждение, което е в нарушение на изискването на чл. 62, ал. 1 от КТ за писмена форма на трудовия договор.

Обсъждайки фактичката обстановка, въпреки че е посочил, че не кредитира възраженията на жалбоподателя за разминаване на описанието на нарушението и неговата правна квалификация, районният съд е изложил съображения и в тази насока и основателно е приел, че с оглед описанието на обстоятелствата по акта за установяване на административното нарушение и наказателното постановление може да се направи извод и за нарушение по чл.61, ал. 1 от КТ, според който трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа, но това нарушение не е констатирано в акта, поради което не е повдигнато и обвинение за него. Подобна възможност обаче не е затруднила защитата, тъй като обвинението за нарушение по чл.62 ал.1 от КТ е формулирано по категоричен и недвусмислен начин и не се налага обсъждане на текст за нарушение, каквото не се поддържа. В тази връзка не се възприема и касационния довод за наличие на процесуално нарушение, свързано с това, че за едно констатирано нарушение се вменяват две нарушения по два различни текста - по чл. 62, ал. 1 и чл. 61, ал. 1 от КТ, които взаимно се изключват. Както се посочи вече по – горе, районният съд, преценявайки фактичката обстановка е приел и обсъдил единствено и само нарушение по чл. 62, ал. 1 от КТ, за което е и наложена имуществената санкция.

Касационната инстанция не споделя и възражението за нарушение на чл.415в, ал. 1 от КТ, каквото се твърди от касатора. Цитирането на съдебна практика в тази насока е неотнормо предвид разпоредбата на чл. 415 в, ал. 2 от КТ, която изрично сочи, че в случаите на нарушение по чл. 62, ал. 1 от КТ, каквото е процесното, не е налице маловажен случай. Текстът на чл. 415в, ал.1 от КТ и съдебната практика са приложими за нарушения, извършени преди изменението на правната норма с ДВ бр. 7 от 24.01.2012г. Процесното нарушение е извършено на 24.03.2012г., след изменението на чл. 415 в, ал. 2 от КТ, с което изрично е посочено, че не са маловажни случаите на нарушения по чл. 62, ал. 1 от КТ.

Решаващият районен съд е мотивирал размера на наложеното наказание като е взел предвид, че се касае за нарушение с невисока тежест, предвид сключването на трудов договор няколко дни след констатирането нарушение, поради което правилно е приела, че наложената имуществена санкция от 2000 лева е справедлива. Размерът на наказанието е малко над допустимия минимум, предвиден в чл.414 ал. 3 от КТ от 1500лв. Превишаването над него правилно е мотивирано с това, че сключването на трудовия договор е станало 5 дни след извършената проверка и с обстоятелството, че случаят не е единствен, а са установени и други нарушения на трудовото законодателство от същия вид.

При извършената служебна проверка не се констатират касационни основания за отмяна обжалваното съдебно решение, а посочените в касационната жалба се възприемат за неоснователни, касационната инстанция счита, че жалбата е неоснователна. Решението на районния съд е правилно, постановено в съответствие с установена фактическа обстановка, въз основа на която са изведени и съответните правни изводи.

При липса на установени касационно - отменителни основания, решението на районния съд следва да се остави в сила.

Воден от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд съд С. – град, Х. – ти касационен състав

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.01.2013г., постановено от Софийски районен съд, наказателно отделение,121 състав по н.а.х.д. №14135/2012г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.